

DANIELLE STEEL

Eljön az a nap

DANIELLE STEEL

Eljön az a nap

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Danielle Steel: *One Day At A Time*
A Delacorte Press Book. Published by Bantam Dell
a Division of Random House, Inc., New York, New York
Copyright © 2009 by Danielle Steel
All rights reserved
Jacket design by *Shasti O'Leary Soudant*
Jacket photo © *Tom Merton/Getty Images*
Author photo by *Brigitte Lacombe*

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian translation
© by F. Nagy Piroska, 2009

Hungarian edition
© by Maecenas Könyvkiadó, 2009

honlap: www.maecenaskiado.hu

*Szeretett gyermekeimnek,
Beatrixnak, Trevornak, Toddnak, Nicknek, Samnek,
Victoriának, Vanessának, Maxxnek és Zarának.
Reményt, szeretetet és örömet
hoztatok az életembe!*

*Szívem minden szeretetével
Mami/D. S.*

*Bármilyen történik, történt, vagy fog történni a jövőben,
én továbbra is hiszek a szeretetben, akármilyen
hagyományos, liberális, megszokott vagy szokatlan
formában jelenjen is meg.
Soha ne add fel a reményt!*

D. S.

1. fejezet

Szokrázóan szép júniusi napnak ígérkezett. Coco Barrington bolinasi teraszáról nézte, amint a nap a város fölé emelkedik. Egy kerti bútorok kiárúsításán vásárolt régi, kifakult vásznú nyugágyban elnyúlva, gőzölgő kínai teát kortyolgatva gyönyörködött az égbolt rózsaszínű és narancssárga sávjaiban. Kuan Yin viharvert szobra békésen figyelte a látványt. Kuan Yinnek, az együttérzés istennőjének fából faragott mása drága kincsként őrzött ajándék volt. Az ő jóakarató tekintetének büvökörében üldögélt a csinos, gesztenyebarna hajú fiatal nő a napkelte arany ragyogásában. A kora nyári nap első sugarai rézvörösén csillogtak majdnem derékig érő hullámos tincsein. Egy régi flanel hálóinget viselt, amelyen már alig látszottak a szívek. Mezítláb volt.

A ház, amelyben lakott, Bolinas egyik fennsíkján állt, az óceán és a keskeny parti sáv fölött. Pontosan ez volt az a hely, ahol Coco lenni akart. Négy éve lakott itt. Huszonnyolc éves korában tökéletesen megfelelt neki ez a San Franciscótól nem egészen egy órányira északra fekvő, szinte elfeledett kis tengerparti, falusias közösség.

Igazság szerint csak némi túlzással lehetett háznak nevezni az otthonát. Inkább illet rá a házikó elnevezés, anyja és nővére meg egyenesen kunyhóként, vityillóként emlegették. Sehogyan sem értették, miért akar Coco itt élni, hogy bírja ki ezt az életet. Az ő szemükben kész rémálom volt. Anyja megpróbálta hízélgéssel, sértegetéssel, gáncsosko-

dással, de még megvesztegetéssel is rábírní, hogy térjen vissza a „civilizációba”, azaz Los Angelesbe.

Ám Coco számára az anyja élete, főleg ahogyan ő maga nevelkedett, egyáltalán nem tűnt „civilizáltnak”. Az volt a véleménye, hogy abban a világban minden hamis. Az emberek, a mód, ahogy élnek, a célok, amiknek az elérésére törekszenek, a házak, amelyekben laknak, a ránciaikat felvarrató nők mind-mind hamisak. Mesterkéltek. Műviék. Az ő élete Bolinasban egyszerű volt és valódi. Komplikációmentes és őszinte, mint ő maga.

Gyűlölt mindent, ami hamis. Nem mintha anyja ilyen lett volna; művelt, pallérozott stílusú nő volt, aki gondosan ápolta a róla kialakult képet. Harminc éve írta a bestsellerlistákon szereplő romantikus regényeit. Amiket írt, nem voltak hamisak, de persze mélyenszántóak sem, és a könyveit nagyon sokan szerették. Florence Flowers néven írt, írói álnevét anyja lánykori nevéből vette, és borzasztóan élvezte az óriási sikert. Hatvankét éves volt, mesébe illő életet élt Coco apja, Bernard „Buzz” Barrington, Los Angeles legtekintélyesebb irodalmi és színházi ügynöke mellett, annak négy évvel ezelőtt bekövetkezett haláláig. A férfi tizenhat évvel volt idősebb a feleségénél, és még jól bírta magát, amikor elvitte egy váratlan agyvérzés. Házasságuk harminchat éve alatt a tenyerén hordozta az asszonyt. Írói pályáján is mindvégig bátorította és irányította őt.

Cocót mindig is foglalkoztatta, hogy vajon az apja segítségével nélkül is sikeres íróvá vált volna-e az anyja, aki viszont sohasem tette fel magának ezt a kérdést, és egy pillanatra sem kételkedett benne, hogy értékes, amit csinál. De más vonatkozásban sem voltak kétségei a véleményét illetően. Őszintén, köntörfalazás nélkül megmondta, hogy Coco csaló-

dás számára, és attól sem riadt vissza, hogy bugygyantnak, hippinek és lúzernek nevezze őt.

Coco hasonlóan sikeres nővére, Jane nem volt ennyire lesújtó véleménnyel a húgáról, csak éppen előszeretettel nevezte őt „krónikus alulteljesítőnek”. Gyakran fejtegette a lánynak: minden lehetősége megvolt rá, hogy felnőjön, hogy sikeres életet alakítson ki magának, de eddig valamennyi esélyét eljátszotta. Rendszeresen emlékeztette rá, hogy még most sem késő megfordítania a csónakot, de amíg ott él abban a bolinasi kulipintyóban, mint valami csöves, biztosra veheti, hogy egy csőd lesz az élete.

Cocónak nem úgy tűnt, hogy az élete egy csőd lenne. Eltartotta magát, tisztességes volt, nem élt drogokkal, sem most, sem a kollégiumban. Nem élőködött a családján, soha nem rakták ki az utcára, nem váltogatta a fiúit, nem ült börtönben. Nem kritizálta nővére életstílusát, anyjának sem mondta meg, hogy a ruhák, amelyeket hord, nevetségesen fiatalosak, vagy hogy a legutóbbi arcfeszítése túlságosan feszesre sikerült. Coco mindössze azt akarta, hogy önmaga lehessen.

Mindig is kényelmetlennek érezte fényűző belairi életstílusukat, utálta, amikor felfedezték, hogy két híres ember gyereke, és újabban egy másiknak a kishúga. Nem akarta az ő életüket élni, csak is a sajátját. A velük folytatott harca akkor kezdett komollyá válni, miután kitüntetéssel végzett Princetonban, majd egy évvel később beiratkozott a Stanfordi Jogi Egyetemre, és a második évben kimaradt. Ennek most három esztendeje.

Annak idején megígérte apjának, hogy megpróbálkozik a joggal, apja pedig biztosította, hogy az ügynökségén mindig lesz helye. Azt mondta, a jogi diploma sokat segít, ha valaki sikeres ügynök akar

lenni. Csak az volt a bökkenő, hogy valójában ő nem akart az lenni, és főleg nem az apja cégénél. Egyáltalán nem vágyott arra, hogy bestsellerírókat, forgatókönyvírókat, hisztériás filmsztárokat képviseljen; apjának ez volt a szenvedélye, ebből jutott jócskán vaj a kenyérére, és egyedül ez érdekelte az életben. Coco gyerekkorában Hollywood minden híressége megfordult a házukban. Nem tudta elképzelni, hogy velük élje le az életét, ahogyan az apja tette. Titokban meg volt győződve róla, hogy a férfit a sok stressz ölte meg, amíg azokkal az elkényeztetett, esztelen, szüntelenül örült igényeket támasztó emberekkel kellett foglalkoznia, az érdeklődést képviselnie. Az ő fülének ez úgy hangzott, mint egy halálos ítélet.

Elsőéves volt a jogon, amikor apja meghalt. Még kihúzott valahogy egy évet, aztán kimaradt. Anyja hónapokig sírt miatta, azóta is szidta érte, és sosem mulasztotta el a szemére hányni, hogy úgy él abban a bolinasi viskóban, mint egy hajléktalan. Csak egyszer járt ott, de azóta sem tudott napirendre térni felette.

Miután Stanfordnak hátat fordított, Coco úgy döntött, San Francisco körzetében marad. Jobban megfelelt neki Észak-Kalifornia. A nővére, Jane már évek óta áttelepült ide, de a munkája miatt gyakran ingázott Los Angeles és San Francisco között. Anyjuk zokon vette, hogy mindkét lánya északra költözött, noha Jane gyakran látogatta. Coco ezzel szemben ritkán utazott haza.

Jane a harminckilencedik évében járt. Harmincéves korára Hollywood egyik legfontosabb filmproducerévé nőtte ki magát. Eddig káprázatos karriert futott be, tizenegyszer döntötte meg a közönségsikeres filmek rekordját. Az ő fantasztikus eredményei

mellett Coco még nagyobb lúzernek tűnt. Anyja nem győzte az orra alá dörgölni, milyen büszke volt az apjuk Jane-re, majd rendszerint könnyek között kesergett azon, hogy kisebbik lánya így elpazarolja az életét. A könnyek mindig beváltak nála, sírással bármit elért Coco apjánál, amit csak akart. Buzz mindenben igyekezett a felesége kedvében járni, és rajongott a lányaiért.

Coco időnként szeretett volna hinni abban, hogy apjának sikerülne elmagyaráznia, miért választotta ezt az életet, a lelke mélyén azonban tudta, hogy ez nem igaz. Apja sem értette volna meg jobban, mint az anyja vagy a nővére, és ez a mostani élete egészen biztosan csalódást okoz neki. Egészen fellelkesült, amikor a lányát felvették Stanfordba, és reménykedett, hogy ez majd véget vet túlzottan liberális eszméinek. Ő ugyanis azt vallotta, hogy szép dolog a jószívűség, meg a világért és embertársainkért való aggodás, csak nem kell túlzásba vinni. Buzz szerint a lánya túlzásba vitte, de azzal nyugtatgatta a feleségét, hogy majd a jogi egyetem meghozza az eszét. Úgy látszik, mégsem hozta meg, mivel azóta kimaradt az egyetemről.

Apja az elégnél is több pénzt hagyott rá, de Coco hozzá sem nyúlt, csak annyit költött, amennyit ő maga megkeresett, és gyakran adakozott olyan ügyekre, amelyeket fontosnak tartott: állat- és környezetvédelemre, a harmadik világ országaiban nélkülöző gyerekek megsegítésére. Jane „vérző szívnek” csúfolta. Ezernyi, cseppet sem hízelgő jelzöt használtak vele kapcsolatban, amelyek mindegyike fájdalmat okozott neki. Mindazonáltal Coco készségesen beismerte, hogy csakugyan „vérző szív”, ezért is szerette annyira Kuan Yin szobrát. Az együttérzés istennője mélyen megérintette. Coco

mindig szeretettel fordult mások felé, és ezt nem tartotta sem rossznak, sem bűnnek.

Jane tizenéves kora vége felé szintén okozott némi izgalmat a családban. Tizenhét évesen közölte a szüleivel, hogy leszbikus. Coco akkor még csak hatéves volt, semmit sem vett észre a bejelentés keltezte kavarodásból. Jane utolsó középiskolás évében tette meg a vallomását, majd a UCLA-n (University of California Los Angeles), ahol filmesnek tanult, a homoszexuális nők jogainak harcos aktivistája lett. Anyja összetört szívvel vette tudomásul, hogy hiába kérte, Jane nem akar elsőbálozó lenni. Azt mondta, inkább meghal.

De eltérő szexuális beállítódásuk és kezdeti harcaik ellenére Jane-t lényegében ugyanazok a materiális célok vezették, mint a szüleit. Apja, látva, mennyire hajt a sikerre, megbocsátott neki. És amint Jane elérte a vágyott sikert, újra minden a legnagyobb rendben volt. Tíz éve élt együtt egy ismert forgatókönyvíróval, aki nagyon szelíd és jóindulatú nő volt, és a hírnevét magának köszönhette. San Franciscóba az ottani népes melegközösség miatt költöztek. A világon mindenki látta a filmjeiket, és nagyra becsülték őket. Jane-t négyszer jelölték Oscarra, de még egyszer sem nyerte el.

Anyjának ma már nem okozott problémát, hogy Jane és Elizabeth együtt élnek. Coco miatt fáj a fejük, érte aggódtak, az ő hippy életformája dühítette őket, és anyja könnyei is azért hullottak, mert Coco teljes közönnyel viseltetett minden iránt, amit ők fontosnak tartottak.

Végül, amikor kimaradt az egyetemről, inkább Cocót és ahhoz a férfihoz fűződő viszonyát okolták érte, akivel együtt élt, mint a korábbi években rá gyakorolt saját hatásukat. A férfi, aki évekkal

előbb maga is diploma nélkül hagyta ott a jogi egyetemet, Coco második, egyben utolsó egyetemi éve alatt élt együtt vele. Ian White mindazt megtestesítette, amit a szülei nem kívántak a lányuknak. Intelligens, jó képességű, művelt és iskolázott letére Jane szavaival éppoly „alulteljesítő” volt, mint Coco. Ian, miután Ausztráliában otthagyta az egyetemet, San Franciscóba települt át, ahol bűvár- és szörfiskolát nyitott. Kedves, mindig jókedvű, jó természetű fickó volt, igazi csiszolatlan gyémánt, független, szabad szellem, aki mindig azt csinálja, amihez kedve van, és Coco már a megismerkedésük napján tudta, hogy megtalálta benne a lelki társát.

Két hónap múlva összeköltöztek; Coco akkor a huszonnegyedik évében járt. Ian két évre rá meghalt. Coco élete legszebb éveit töltötte vele. Sárkányrepülés közben egy szélroham sziklának vágta, lezuhant, és szörnyethalt. Egy pillanat alatt vége volt, s magával vitte az álmaikat. Együtt vették Bolinasban a házikót, amit Ian most rá hagyott. Szörfözéshez használt dresszeit és a bűvár-felszerelését változatlanul ott őrizte a kunyhóban.

Azóta két év telt el. Nehéz időszak volt ez Coco számára. Anyja és nővére kezdeti együttérzése hamar elmúlt. Ők úgy fogták fel a helyzetet, hogy Ian meghalt, Cocónak túl kellene tennie magát rajta, és új, felnőtt életet kellene kezdenie. Coco csakugyan felnőtt, de nem úgy, ahogy ők szerették volna. És ezzel főbenjáró bűnt követett el.

Coco maga is tudta, hogy el kell szakadnia Ian emlékeitől, és tovább kell lépnie. Az elmúlt évben volt is néhány randija, de egyik fiú sem léphetett Ian nyomába. Még nem találkozott olyan férfival, akiben annyi élet, energia, hév és vonzerő lakozott volna, mint őbenne. Tudta, hogy nehéz lesz még

egyszer olyat találnia, mint Ian volt, de reménykedett, hogy egy nap megtalálja azt a férfit. Nem sietett. Boldogan élt Bolinasban; mindennap korán kelt, s úgy fogadta a napokat, ahogy jöttek.

Nem szándékozott karriert építtetni. Nem akart híres lenni, nem akart érvényesülni, mint a családja többi tagja. Nem volt szüksége rá. Nem akart valami nagy házban élni Bel-Airben. Semmi többet nem akart, mint amije Iannal volt: csodás napokat, boldog pillanatokot, szerelmes éjszakákat, csupa olyasmit, amit örökre magával vihet. Nem akarta előre tudni, hová vezet az út, amelyen jár, sem azt, hogy kivel járja azt az utat. Minden napot ajándéknak érzett. Iannal minden szempontból tökéletes volt az életük, pontosan olyan, amilyennek szerették, de a halála óta eltelt két év alatt megbékélt azzal, hogy egyedül van. Érezte ugyan a hiányát, de végül elfogadta, hogy elment. Nem igyekezett mindenáron férjhez menni, gyerekeket szülni. Huszonnyolc évesen egyik sem tűnt sürgősnek.

Először mindkettőjüknek furcsa volt Bolinas nem szokványos kis közösségében élni. A helybeliek évekkal ezelőtti döntése értelmében a település nemcsak hogy nehezen észrevehető volt, hanem gyakorlatilag eltűnt, mint egykor Brigadoon. Útjelző táblák nem mutatták, hogyan lehet eljutni Bolinasba, de még azt sem, hogy létezik ilyen nevű település. Mindenkinek magának kellett odatalálnia. Ez nagyon tetszett nekik, sokat nevettek rajta. A hatvanas években tele volt hippikkel és virágyerekekkel, sokan közülük még mindig itt éltek. Csak ma már meglehetősen viharverten, ráncosan, ősz hajjal. Ötvenes, sőt hatvanas férfiak, hónuk alatt szőrfdeszkával vonultak le a tengerpartra. Az egész városban mindössze egy ruhabolt volt – ahol még

ma is árulták a virágos ruhákat és mindenféle baticolt holmit –, egy étterem, tele ősz hajú, vén szörfösökkel, egy élelmiszerüzlet, amely főleg organikus élelmiszereket árult, és egy head shop, ahol minden létező kellék és felszerelés kapható volt, többek között vízpipák mindenféle színben, formában és méretben.

Maga a város egy keskeny partszakasz fölötti fennsíkra épült, és egy keskeny öböl választotta el a hosszan elterülő Stinson Beachtől, valamint az ot-tani drága házaktól. Bolinasban is volt néhány gyönyörű ház, de ezt a települést többnyire családok, lecsúszottak, öreg szörfösök és más olyan emberek lakták, akik valami miatt úgy döntöttek, elmene-külnek, és elrejtőznek a világ elől.

A maga módján ez is egy elitista közösség volt, mindannak az ellentéte, amiben Coco felnőtt, és ami elől menekülve Ian is otthagya az ausztráliai Sydneyt. Ebben is tökéletesen illettek egymáshoz. Ian meghalt, de Coco itt maradt, és el sem akart menni innen, akár mint morgott is az anyja és a nővére. A terapeuta, akihez Ian halála után egészen a közelmúltig járt, azt mondta, hogy huszonnyolc évesen is még lázad. Lehet, de Cocónak ez az életforma nagyon is megfelelt. Boldoggá tette, akár csak a hely, ahol élt, és amelyet maga választott. És abban az egyben biztos volt, hogy soha többé nem akar Los Angelesben lakni.

Amikor a nap fölemelkedett a horizont fölé, és Coco bement egy újabb csésze teaért, Sallie, Ian ausztráliai juhászkutyája is kibaktatott a házból, pontosabban Coco ágyából. Bágyadtan meglendítette a farkát, majd elindult, hogy megsétáltassa magát odalent a parton. Szabad és független lélek volt, és nagyban segítette Cocót a munkájában. Ian an-

nak idején elmondta neki, hogy az ausztráliai juhászokból nagyon jó mentőkutyákat lehet nevelni, emellett ösztönös terelők, de Sallie mindenben a maga feje után ment. Ragaszkodott Cocóhoz, de csak annyira, amennyire ő akarta, és mindig voltak saját tervei és ötletei. Iantól kifogástalan kiképzést kapott, és fegyelmezetten engedelmeskedett a szóbeli parancsoknak.

Miközben Coco kitöltötte a második csésze teáját, Sallie elügetett. Hét óra volt, kicsit már el is múlt, és Cocót egy gyors zuhanyozás után várta a munka. Nyolc órára már szeretett a Golden Gate hídon lenni, hogy fél kilencre odaérjen az első helyére. Mindig időben érkezett, és rendkívüli módon felelősnek érezte magát az ügyfeleiért. Minden, amit korábban megtanult a kemény munkáról és a sikerről, a javára vált. Volt egy mókás kis vállalkozása, amely meglepően jól jövedelmezett. Az általa nyújtott szolgáltatásra nagy kereslet mutatkozott, s ez így ment három éve, amióta Ian segítségével belekezdett. Sőt, a halála óta eltelt két évben még kaposabb lett, de Coco pontosan tudta, hány ügyfelet képes elvállalni, és csak annyit vállalt. Négy órára szeretett mindennap otthon lenni, hogy alkonyat előtt még sétálhasson egyet a parton Sallie-vel.

Az egyik közvetlen szomszédja aromaterápiával, a másik akupunktúrával foglalkozott, s mindketten a városban dolgoztak. Az utóbbinak egy helybéli tanár volt a férje, az aromaterapeuta meg egy Stinson Beach-i tűzoltóval élt együtt. Mindnyájan rendes, komoly emberek voltak, keményen dolgoztak, és mindenben segítették egymást. Kimondhatatlanul kedvesen viselkedtek vele, amikor Ian meghalt. Egyszer-kétszer randizott a tanár egyik haverjával, de a fiú nem jött be neki. Végül barátok lettek, ami

Cocónak is megfelelt. Vélhetőleg a családja az egész társaságot hippinek bélyegezte volna. Az anyja lecsúszott embereknek tartotta őket, pedig egyikük sem volt az.

Egy jó forró zuhany után pontban fél nyolckor beült az ősrégi furgonjába, és elindult. A járgányt még Ian vette neki Invernessben, azóta mindennap ezzel járt be a városba. Épp erre az ütött-kopott, öreg furgonra volt szüksége. Annak ellenére, hogy már százezer mérföldet futott, remekül működött, csak éppen csúfnak nézett ki. A festék sok helyen rég lepattogzott róla, de maga a gép még erős volt. Iannak volt egy motorbiciklije, hétvégeken azzal járták a hegyes-dombos vidéket, ha éppen nem a vízen töltötték az időt a férfi csónakjában. Ian könnyűbúvárkodni tanította őt.

Coco nem ült a motoron azóta, hogy Ian meghalt. A jármű ma is ott gubbasztott a kunyhó mögötti garázsban. Nem bírta rászánni magát, hogy megváljon tőle, habár a csónakot eladta, és a búváriskola is bezárt, miután nem volt, aki működtesse. Coco nem tehetette, és neki egyébként is ott volt a saját vállalkozása.

Elhúzta a furgon hátsó tolóajtóját, Sallie pedig izgatott pofával beugrott. A parton való futkározástól felébredt, és ő is készen állt a munkára, akár csak Coco. A lány rámosolygott a termetes, barátságos, fekete-fehér bundájú kutyára. Azok, akik nem ismerték a fajtáját, kuvasznak nézték, pedig fajtisztá, kék szemű ausztrál juhászkutya volt. Coco bezárta az ajtót, beült a kormány mögé, és miután intett az éjszakai műszakból hazatérő tűzoltónak, elindult. Békés kis közösség volt az övék, jóformán senki sem vesződött azzal, hogy éjszakára bezárja az ajtót.

A városba menet az óceán fölé magasodó szikla-párkányon kanyargó úton haladt. A távolban a bel-

város üzleti negyede vibrálni látszott a reggeli napfényben. E gyönyörűnek ígérkező napon a munka is könnyebb lesz. És lám, pontosan úgy, ahogy szerettem, nyolc órakor ott volt a hídon. Idejében érkezik az első ügyfélhez – nem mintha igazából számított volna. Elnéznék neki, ha késne, de ez jóformán soha nem fordult elő. Egyáltalán nem az a megbízhatatlan alak volt, akinek a családja beállította, csak éppen minden ízében más, mint ők.

Rákanyarodott a Pacific Heights felé vezető útra, majd elindult délnek, föl a Divisadero meredek emelkedőjén. Épp a Broadway kereszteződésében haladt, amikor megszólalt a mobiltelefonja. Jane volt az, a nővére.

– Hol vagy? – kérdezte kurtán.

Jane mindig úgy beszélt, mintha most hirdették volna ki az általános szükségállapotot, és épp e pillanatban érte volna terrortámadás a házát. Állandó stresszben élt, ezzel járt a munkája, és ez tökéletesen megfelelt a személyiségének. Elizabeth, a partnere sokkal nyugodtabb természetű volt, és jócskán visszafogta Jane-t.

Coco nagyon kedvelte Lizt. Liz a negyvenharmadik évét taposta, minden szempontból éppoly tehetséges és ragyogó eszű, mint Jane, csak éppen a képességeivel is sokkal szelídebben bánt. Kitüntetéssel végzett a Harvardon angol irodalomból. Mielőtt Hollywoodba jött volna forgatókönyveket írni, megjelentetett egy zavaros, de érdekes regényt. Azóta számos forgatókönyvet hozott össze, s az évek során két Oscar-díjat nyert. Tíz éve ismerkedett meg Jane-nel egy film kapcsán, és azóta is együtt voltak. Kapcsolatuk tartósnak bizonyult, és mindkettőjüknek jót tett. Egy egész életre elkötelezték magukat egymásnak.

- A Divisaderón vagyok. Miért? – kérdezett vissza Coco fásultan.

Utálta, hogy Jane sohasem kérdezte meg, mi van vele, csak közölte, amit akart. Coco gyerekkora óta ilyen volt a viszonyuk. Világéletében Jane csicskása volt, és sokat beszélt erről a terapeutával, amíg járt hozzá. Nehéz volt változtatni ezen, de dolgozott rajta. Sallie Coco mellett, az utasülésen ült, és olyan érdeklődő pofával nézett rá, mintha érezné Cocóban a feszültséget, és az okán törné a fejét.

- Helyes. Szükségem van rád, méghozzá most azonnal – felelte Jane elégedett, egyszersmind sietős hangon. Coco tudta, hogy nemsokára New Yorkba utaznak egy film forgatására, amelynek ő és Liz a társpanducerei.

- Milyen értelemben van rám szükséged? – kérdezte gyanakvóan Coco, a kutya pedig félrebillentett fejjel nézett rá.

- Jól kicseszték velem. A háziasszonyom épp most mondott fel, amikor egy óra múlva indulnom kell – felelte kétségbeesetten Jane.

- Úgy tudtam, csak a jövő héten utaztok el – jegyezte meg gyanakodva Coco a Broadwayn haladva, ahonnan mindössze pár saroknyira lakott a nővére az öbölre néző, gyönyörű házában.

Ezt a részt nevezték Aranypartnak, itt sorakoztak a legelegánsabb házak. És nem is vitás, hogy Jane-é volt az egyik legszebb, jöllehet nem épp Coco ízlése szerint való, mint ahogy Jane is elmondhatta ugyanezt a bolinasi házikóról. A két nővér mintha nem is egy bolygón született volna.

- Sztrájkolnak a hangtechnikusok. Liz már tegnap este elutazott. Estére nekem is oda kell érnem, hogy tárgyaljunk a szakszervezettel, és nincs kire hagynom Jacket. A házfelügyelőmnek meghalt az

anyja, és a beteg apja mellett kell maradnia Seattle-ben. Az előbb hívott fel, hogy ezt közölje velem, amikor két óra múlva indul a gépem.

Coco összehúzott szemöldökkel hallgatta. Nem először hozta őt a nővére ilyen helyzetbe. Valahogy végül mindig rajta csattant az ostor, ha Jane életét kisebb-nagyobb összeomlások fenyegették. Mivel Jane úgy gondolta, hogy Cocónak nincs saját élete, elvárta, hogy mindig a rendelkezésére álljon. Coco pedig nem tudott neki nemet mondani. Bezzeg Jane-nek nem okozott gondot, ha nemet kellett mondania valakinek, és ez is hozzájárult a sikerességéhez. Cocónak ez a szó valahogy nem szerepelt a szótárában, és ezt Jane ki is használta.

- Ha akarod, beugrom, és szívesen megsétáltatom Jacket - ajánlotta óvatosan.

- Tudod, hogy az úgy nem működik - válaszolta ingerülten Jane. - Búskomor lesz, ha esténként senki sem jön haza. Egész éjjel vonítani fog, és az örületbe kergeti a szomszédokat. És valakinek a házon is rajta kell tartania a fél szemét.

A kutya majdnem akkora volt, mint Coco bolinasi háza, de Coco tudta: ha kell, magával viheti oda.

- Akarod, hogy nálam legyen?

- Nem - közölte Jane határozottan. - Neked kell nálam laknod.

Szükségem van rád, hallotta Coco tízmilliomodszor életében. Nem ám, hogy *megtennéd... volnál olyan kedves... megkérhetlek... kérlek, kérlek, nagyon szépen kérlek. Szükségem van rád.* A francba. Ez is egy újabb alkalom, hogy nemet mondjon. Már nyitotta a száját, hogy kimondja a szót, de nem jött ki hang a torkán. Sallie-re nézett, aki mintha hitetlenkedve bámult volna rá.

- Ne nézz így rám - szólt oda a kutyának.

- Mi van? Kihez beszélsz? - kérdezte Jane.

- Nem érdekes. Miért nem lehet el nálam?

- Otthon szeret lenni, a saját ágyában – jelentette ki Jane, mire Coco a szemét forgatta.

Egy saroknyira volt az ügyfele házától, nem szeretett volna elkésni, de valami azt súgta, hogy el fog. A nővérének képtelen volt ellentmondani.

- Éppenséggel én is otthon szeretek lenni, a saját ágyamban – próbált szilárdnak mutatkozni, de nem tudott becsapni vele senkit, kiváltképpen Jane-t nem. Ő és Liz öt hónapig lesznek távol New Yorkban, egy forgatáson. – Nem vigyázok a házadra öt teljes hónapig – makacsolta meg magát Coco. Ráadásul a forgatások gyakran el is húzódtak. Lehet ebből még akár hat vagy hét hónap is.

- Nagyszerű. Majd keresek valaki mást – közölte Jane olyan rosszalló hangon, mintha Coco valami engedetlen gyerek volna. Ez mindig bejött neki, akárhányszor emlékeztette is magát Coco, hogy már felnőtt nő. – De indulás előtt egy órával nem állhatok neki keresgélni. Majd ha megérkezem New Yorkba, gondom lesz rá. Az isten szerelmére, úgy teszel, mintha arra kérnélek, költözz be a Tenderloinba, a kokósok közé. Lehetne rosszabb dolgod is, mint hogy itt kell laknod. Még jól is jöhet, például nem kell naponta ingáznod.

Jane erőszakosan próbálta rábeszélni, de Coco nem akarta beadni a derekát. Ki nem állhatta a nővére házát, amely gyönyörű volt, tökéletes, és rideg. Minden lakberendezési magazinban megjelentek róla fényképek, és Coco borzasztóan kényelmetlenül érezte magát benne. Nem volt egy zug, ahol elfészkelhetné magát. És olyan hibátlan volt, hogy félt levegőt venni, hát még enni benne. Ő nem volt az a háziasszony típus, mint Jane, vagy akár Liz. Ők túlzásba hajlóan rendszeretőek voltak. Coco job-

ban kedvelte, sőt bizonyos mértékig az élete részének tartotta a barátságos rendetlenségét. Jane-t az ilyesmi az örületbe tudta kergetni.

- Elvállalom pár napra, maximum egy hétre. De feltétlenül kerítened kell valaki mást. Nem akarok hónapokig a házadban lakni - próbált ellentmondást nem tűrő hangot megütni Coco.

- Értem. Megteszem, amit tudok. Csak most segíts ki, kérlek. Mikor adhatom oda leghamarabb a kulcsokat? És szeretném újból megmutatni a riasztó működését. Újítottunk rajta valamit, és eléggé komplikált. Nem akarom, hogy kikapcsold a riasztót. A Kutyakonyhán szerezheted be Jack kajáit, kétszer egy héten, hétfőn és csütörtökön készítik el neki. És ne felejtse el, már dr. Hadzsimoto az állatorvosunk, a Sacramento Streeten rendel. Jack erősítő injekciója a jövő héten esedékes.

- Jó, hogy gyerekeitek nincsenek - jegyezte meg fanyarul Coco, miközben visszafordította a furgont. Késni fog, de legalább túl lesz rajta. A nővére úgyis az örületbe kergeti, ha nem teszi meg. - Akkor sohasem hagyhatnátok el a várost.

A kutya, egy bullmasztiff, amolyan gyerekpótlóvá lett Jane és Liz számára, és jobb élete volt, mint az emberek többségének. Külön az ő számára elkészített ételeket evett, volt edzője, kutyakozmetikus, aki házhoz jött, és több figyelmet kapott, mint amennyit sok szülő a gyerekére áldozott.

Coco egyenesen a nővére házához hajtott, ahol már várakozott a kocsi, hogy Jane-t a repülőtérré vigye. Leállította a motort, és kiugrott a furgonból. Sallie érdeklődve nézett ki az ablakon. Az elkövetkező napokban jól fogja érezni magát Jackkel. A bullmasztiff háromszor akkora volt, mint ő, és valószínűleg kergetőzés közben mindent összetörnek

a házban. Lehet, hogy Coco azt is megengedi nekik, hogy használják a nővére úszómedencéjét. Ő maga egyedül az óriási képernyőt szerette, ahol majd filmeket néz. A hatalmas méretű hálószoba egyik falát teljes egészében elfoglalta a vetítőernyő.

Megnyomta a csengőt, mire Jane, mobiltelefonjával a fülén, felrántotta az ajtót. Elátkozta valakinek a szakszervezeteket, majd kilépett a vonalból, és rámeredt Cocóra.

A két nő között sok volt a hasonlóság. Magasak voltak és vékonyak, s az arcuk gyönyörű. Tizenévesen mindketten modellkedtek. A legszembeütőbb különbség az volt köztük, hogy Jane-t csupa éles szöglet jellemezte, és hosszú, egyenes szálú szőke haját lófarokba kötve viselte. Coco kibontva hordta hullámos vörösesbarna haját, amitől lágyabbá váltak a vonásai, és a szemében mindig bujkált egy kis mosoly. Jane-ről ordított, hogy állandóan stresszben él. Már gyerekeknek is izgága volt, de akik közletről ismerték, tudták, hogy éles nyelve dacára a szíve aranyból van. Mi tagadás, ezzel együtt nehéz ember volt. Coco tisztában volt ezzel.

Fekete farmernadrág, fekete póló és fekete bőrdzseki volt rajta, s a fülében gyémánt fülbevalót viselt. Cocón fehér póló, formás lábszárát jól kiemelő szűk farmer és edzőcipő volt, ami a munkájához kellett, nyakába egy kifakult garbót kanyarított. Jóval fiatalabbnak látszott a nővérénél. Jane-t kicsit mesterkéltnél öltözködési stílusa öregítette, de mindketten feltűnően szép nők voltak, és nagyon hasonlítottak híres apjukra. Anyjuk alacsonyabb és kerekdedebb volt náluk, de ugyanaz a szőke típus, mint Jane. Coco vörösesbarna sörénye egy régebbi nemzedékre üthetett vissza, mivel Buzz Barringtonnak koromfekete haj takarta a fejét.

- Hála Istennek! - kiáltotta Jane, miközben hatalmas bullmasztiffja odarohant a jövevényekhez, és két hátsó lábára állva, mellső mancsaival megtámaszkodott Coco vállán.

A kutya tudta, mit jelent, ha Coco ott van: megkapja majd az asztalról a tiltott maradékokat, és alhat a hálószoba fejedelmi méretű ágyában, amit Jane soha nem engedne meg neki. Noha Jane rajongva szerette a kutyáját, nagy híve volt a szabályoknak. Még Jack is tisztában volt vele, hogy Coco nem ellenfél.

Most élénk farkcsóválás közepette képen nyalta a lányt, ami sokkal barátságosabb gesztus volt, mint amit Jane-től kapott, a sokkal érzékenyebb és melegszívűbb Liz pedig már New Yorkban tartózkodott. Egyébként a két testvér között mindig is feszült volt a viszony. Jane minden jó szándéka és húga iránti szeretete ellenére sohasem válogatta meg a szavait.

Átadott Cocónak egy kulcscsomót, és mellé az új riasztó működésének leírását. Elismételte, amit a telefonban már elmondott az állatorvosról, az erősítő injekcióról és Jack étrendjéről, s gyors egymásutánban elsorolt még vagy tizennégy utasítást.

- És azonnal hívj fel bennünket, ha Jacknek bármi problémája van - mondta végül. És ha nekem van?, akarta kérdezni Coco, de Jane nem találta volna viccesnek. - Valamelyik hétvégére megpróbálunk hazajönni, hogy pihenhess kicsit, de nem tudom, mikor szabadulhatunk el, különösen ha még a szakszervezetek is megnehezítik a dolgunkat.

Még oda sem ért, máris olyan volt, mint az űzött vad. Coco tudta, hogy a legapróbb részletekig mindenre odafigyel, és fantasztikusan érti a dolgát.

- Várj egy pillanatra - szólta, mert máris erőt vett rajta gyengeségének tudata. - Csak pár napig csi-

nálom, igaz? Legföljebb egy hétig. Nem maradok itt végig – ismételte meg, hogy jól értsék egymást. Nem szeretne volna, ha ebben zavar lenne köztük.

- Tudom, tudom. Az ember azt hinné, örülsz, hogy egy rendes házban lehetsz.

- Ez a te „rendes” házad – szögezte le nyugodtan Coco. - Nekem Bolinas az otthonom – tette hozzá méltósággal, amit Jane elengedett a füle mellett.

- Ebbe most ne menjünk bele – mondta jelentőségteljes pillantás kíséretében, majd jobb meggyőződése ellenére rámosolygott a hűgára. - Kösz, hugi, hogy kihúzol a csávából. Hálás vagyok érte, komolyan. Csodás hugica vagy.

Azzal a ritka, elismerő mosollyal jutalmazta Cocót, amellyel elérte, hogy hűga egész életében az ő elismerésére törekedjen. Ám ahhoz, hogy ezt a mosolyt kiérdemelje, meg kellett tennie, amit Jane kívánt tőle.

Coco szeretne volna megkérdezni, miért tartja olyan csodás hugicának. Mert nincs saját élete? De nem kérdezte meg, csak bólintott, s közben utálta magát, amiért ilyen gyorsan belement, hogy vigyázzon a házukra. Most is, mint mindig, ellenkezés nélkül beadta a derekát. Mi értelme lett volna harcolni vele? Úgyis Jane győz. Mindig is ő lesz a nagyobb, akit Coco nem győzhet le egyetlen játékban sem, akinek nem mondhat nemet, és aki úgy magasodik fölébe, mint talán a szülei sem.

- Csak ne hagyd, hogy végig ittragadjak – kérte esedező hangon.

- Majd felhívlak, és megmondom – felelte Jane rejtélyesen, és átrohant a szomszéd szobába. Egyszerre két telefon is csöngött, de még oda sem ért az egyikhez, amikor a mobilja is megszólalt. - Még egyszer köszi – kiáltott vissza a vállá fölött.

Coco sóhajtva megpaskolta a kutyát, és elindult a furgonjához. Már húsz perc késésben volt.

- Viszlát, Jack - búcsúzott halkán, és becsukta maga mögött az ajtót.

Miközben elhajtott, elfogta az a bizonytalan érzés, hogy Jane hónapokra rá fogja hagyni a házat. Nagyon is jól ismerte a nővérét.

Öt perccel ezután megérkezett az első kliense házához. Elővette a furgon kesztyűtartójából a kulcs-tartó dobozt, beállította a kombinációt, majd kivett egy kulcskészletet, amelynek táblácskáján egy számokból álló kód látszott. Minden ügyfele házához kulcsa volt. Tökéletesen megbíztak benne, tudták, hogy jön és megy, ahogy megállapodtak. A vörös téglás ház majdnem akkora volt, mint Jane-é, előtte szépen nyírt sövény húzódott. Coco a hátsó ajtón ment be, kikapcsolta a riasztót, és hangosan füttyentett. Másodperceken belül megjelent egy hatalmas, ezüstszürke dán dog, és mihelyt meglátta őt, vad örömmel kezdte csóválni a farkát.

- Szia, Henry, hogy vagy, öreg fiú?

Coco ráakasztotta a pórázt a kutya nyakörvére, visszakapcsolta a riasztót, bezárta az ajtót, és kivezette a kutyát a furgonhoz, ahol Sallie örvendezve fogadta mindkettőjüket. A két kutya pár vakkantással üdvözölte egymást, majd barátságos lökdösődésbe kezdtek a furgon hátuljában.

Coco négy további, szintén jómódról árulkodó háznál állt meg a környéken, hogy összeszedjen egy meglepően szelíd dobermannt, egy afrikai orszlánkutyát, egy ír óriást és egy dalmatát. Mindig a legnagyobb kutyákkal kezdte a napot. Őket kellett a leginkább megmozgatni. Egyenesen az Ocean Beachre ment velük, ahol mérföldeket futhattak. Néha kivitte őket a Golden Gate Parkba. És ha kellett, Sallie segített neki összeterelni a csapatot.

Három éve dolgozott a Pacific Heights előkelő családjainál kutyasétáltatóként, és soha nem érte baleset, egyetlen kutyát sem veszített még el. A legjobbak közé tartozott a szakmában, és noha a családja szerint ezért kár volt annyit tanulnia, Coco szeretett a szabadban lenni, szerette a kutyákat, és mellesleg nagyon jól megélt ebből a munkából. Nem akarta élete végéig ezt csinálni, de egyelőre nagyon is megfelelt neki ez az életforma.

Épp hazavitte az utolsó kutyát is, amikor megszólalt a mobilja. A következő körre a közepes méretű kutyákat kellett összeszednie; a kicsiket mindig ebéd előttre hagyta, mivel a gazdák többsége a munkába indulás előtt megsétáltatta őket. Délután még egyszer megfuttatta a nagyokat, s csak utána ment vissza Marinba. Jane hívta. Már a gépen ült, így gyorsan kellett beszélnie, mielőtt szóltak volna, hogy kapcsolják ki a telefonokat.

- Indulás előtt még megnéztem a naptáramat, és Jacket nem egy, hanem két hét múlva kell elvinni arra az injekcióra.

Coco néha csodálkozott, hogyhogy nem robban szét a feje a sok információtól, amit belégyömöszöl. Jane számára nem létezett jelentéktelen apróság, képes volt a legkisebb részletekig kézben tartani mindent és mindenkit, a kutyát is beleértve.

- Emiatt ne aggódj. Minden rendben lesz - nyugtatgatta. A sok futás a napos tengerparton nemcsak a kutyákat, őt is ellazította. - Érezd jól magad New Yorkban.

- Addig nem, amíg tart a sztrájk. - Jane hangja feszült volt, mint egy elpattanni készülő húr. De Coco tudta, hogy ha Liz ott lesz mellette, menten megnyugszik. Ők ketten tökéletesen illettek egymáshoz, és mindenben kiegészítették a másikat.

- Azért próbáld meg jól érezni magadat. Csak ne felejts el másik házfelügyelőt keresni, ha már lesz rá időd - emlékeztette a nővérét újra.

- Tudom, tudom - sóhajtotta Jane. - És kösz, hogy megmentettél. Sokat jelent nekem, hogy tudom, a ház és Jack jó kezekben van. - Most szelídebb volt a hangja, mint reggel. Sajátságos viszonyuk ellenére mégiscsak testvérek voltak.

- Kösz - felelte Coco, s a szája lassú mosolyra húzódott.

Maga sem értette, miért jelent mindig oly sokat neki nővére elismerése, és miért fáj annyira, amikor elmarad az elismerés. Tudta, hogy ennek hamarosan véget kell vetnie, és össze kell szednie annyi bátorságot, hogy visszautasítsa Jane-t. De még nem tartott itt.

Azt is tudta, hogy nővére és anyja szemében egy kutyasétáltató nem számít embernek. A bestseller regények írója és az Oscar-díjra nevezett producer számára Coco foglalkozása kínos és szégyenletes volt. Mintha nem is lenne munkája, állása. Ő maga is tudatában volt, hogy a teljesítmények Richter-skáláján a kutyasétáltatással meg sem rezdítette a mutatót. De akár helyeselték, akár nem, az életét könnyűnek, egyszerűnek és kellemesnek találta. És Coco egyelőre beérte ennyivel.